

Αναστασία Κατσούρη

Το πρόσωπο του ολέθρου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

*

ΝΕΦΕΡΤΙΤΗ. ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΕΝΟΣ ΜΥΘΟΥ

ιστορικό μυθιστόρημα, 2013 (Εκδόσεις Αιολίδα)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΤΣΟΥΡΗ

Το πρόσωπο του ολέθρου

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

ΑΘΗΝΑ * 2017

*Στους γονείς μου, στην Ειρήνη και
τη μικρή Φυλλένια*

© 2017, Αναστασία Κατσούρη
© 2017, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις «Ωκεανίδα»
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
www.oceanida.gr
email: info@oceanida.gr

ISBN 978-960-410-799-5

Αν σκέφτεσαι για ένα χρόνο, φύτεψε ένα σπόρο. Αν σκέφτεσαι για δέκα χρόνια, φύτεψε ένα δέντρο. Αν σκέφτεσαι για εκατό χρόνια, δίδαξε ανθρώπους.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Μελέτησε το παρελθόν αν θες να ορίσεις το μέλλον.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

*Τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας,
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.*

«Ιθάκη», Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΝΥΧΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΑ τύλιγε στο μαύρο της μανδύα τα πολύχρωμα φώτα των αυτοκινήτων και των πανύψηλων κτιρίων στη λεωφόρο Μπουγιούκντερε. Τα επιβλητικά κυπαρίσσια του κοιμητηρίου σκορπούσαν πηχτό σκοτάδι κρατώντας μακριά τα αδιάκριτα βλέμματα και κάθε θόρυβο που θα μπορούσε να βγει προς τα έξω, προς την πλατεία και το εμπορικό κέντρο Τζεβαχίρ.

Άρχισε να νιώθει σιγά σιγά το σώμα της σαν να ξυπνούσε από λήθαργο. Τα άκρα της δεν μπορούσε αρχικά να τα αισθανθεί. *Λες και είμαι παράλυτη!* σκέφτηκε με τρόμο. Είχε μια περίεργη αίσθηση, ένιωθε ψύχος ν' αγκαλιάζει το κορμί της και να φωλιάζει σε κάθε κύτταρο ως τα τρίςβαθα της ψυχής της.

Άνοιξε τα μάτια της δειλά με φόβο τι θα αντικρίσει. Πετάρισε τα βλέφαρα ξανά και ξανά λες και προσπαθούσε να διώξει κάποια αδιόρατη σκόνη που την ενοχλούσε και δεν την άφηνε να

δει καθαρά. Μάταια όμως. Τίποτα δεν είχαν τα μάτια της. Απλώς δεν υπήρχε κάτι για να δει. Μόνο απύθμενο σκοτάδι, πυκνό, απειλητικό.

Γύρισε δεξιά κι αριστερά βίαια σαν να προσπαθούσε να απεγκλωβιστεί από μια κρυφή μέγκενη και απ' την ορμή της χτύπησε. Απ' το γδούπο που έκανε το κεφάλι της κατάλαβε ότι βάρεσε σε ξύλο. Προσπάθησε να δώσει εντολή στα χέρια και τα πόδια της να κινηθούν. Αρχικά δεν είχε καμία ανταπόκριση αλλά δεν το 'βαλε κάτω. Συνέχισε να προσπαθεί και ύστερα από μια ώρα άρχισε αμυδρά να νιώθει τα ακροδάχτυλά της. Παγωμένα, άψυχα σαν νεκρά που γύρισαν με νύχια και με δόντια απ' το θάνατο. Αργά και βασανιστικά. Φαίνεται το αίμα της δεν έφτανε ως εκεί για να τους δώσει ζωή...

Ξεκίνησε να τα κουνάει με δυσκολία προσπαθώντας με όλη της τη δύναμη. Κάθε φορά που κατόρθωνε με πόνο να τα λυγίσει, νόμιζε πως τα κόκαλά της ράγιζαν σαν να έσπαγαν οι αρθρώσεις. Κραύγασε την αγωνία της, το φόβο της υπερπροσπάθειας αλλά στ' αυτιά της δεν έφτανε τίποτα παρά μόνο ένα μουγκρητό, σαν κάποιο άγριο ζώο να παγιδεύτηκε απρόσμενα στο δόκανο του κυνηγού που υπομονετικά καιροφυλακτούσε για τη στιγμή αυτή.

Και τότε συνειδητοποίησε τι συνέβαινε: Το

στόμα της ήταν σφραγισμένο με μια πλατιά ταινία που κάποιος είχε κολλήσει σχολαστικά στα χείλη της, ενώ ανάμεσα στα δόντια της ένιωθε κάτι σφηνωμένο. Με τη γλώσσα προσπάθησε να το μετακινήσει. Πολλή ώρα μετά κατάλαβε ότι ήταν φύλλα κάποιου φυτού.

Το σώμα της ήταν παγωμένο και ανυπάκουο. Δεν συνεργαζόταν σε καμιά απ' τις εντολές που του έδινε ο εγκέφαλος. Αισθανόταν πως είχαν περάσει ώρες ατέλειωτες, όταν πια κατόρθωσε να κουνήσει τα χέρια της `για να αφαιρέσει την ταινία απ' τα χείλη της. Το κεφάλι της πονούσε φρικτά. Τα μηλίγγια της σφυροκοπούσαν ανελέητα αλλά το χειρότερο, ο πανικός της αυξανόταν όλο και περισσότερο.

Όσο κι αν προσπαθούσε η ταινία δεν ξεκολλούσε με τίποτα, την ένιωθε πετρωμένη. Ίσως να μην της είχαν σφραγίσει το στόμα μόνο με την κόλλα που είχε η ταινία αλλά και με επιπλέον υγρή κόλλα που δεν βγαίνει. Με πρωτόγνωρη μανία τραβούσε διαρκώς την ταινία μπήγοντας τα νύχια στη σάρκα της. Ο πόνος τη διαπερνούσε μα δεν σταμάταγε. Αισθανόταν ότι ο χρόνος της τελείωνε και έπρεπε να εξαντλήσει κάθε πιθανότητα.

Ύστερα από πολλές αποτυχημένες προσπάθειες και ενώ το δέρμα της έτσουζε απ' τις γρα-

τσουινίες, η δεξιά άκρη της ταινίας ξεκόλλησε σ' ένα μικρό σημείο. Χωρίς να το πολυσκεφτεί κράτησε αποφασιστικά αυτή τη μικρή άκρη και με βιασύνη την τράβηξε με όλες της τις δυνάμεις. Τα κατάφερε να τη βγάλει μα ξέσκισε τη σάρκα στο πρόσωπό της. Κραυγές πόνου και πανικού έσκισαν τη σιωπή της νύχτας. Η φωνή της βγήκε απ' τα βάθη της ψυχής τόσο παραμορφωμένη που ούτε η ίδια δεν την αναγνώρισε. Ρυάκια αίμα χύθηκαν –τα καταστραμμένα της χείλη σφάδασαν απ' το έντονο τσούξιμο– και πότισαν τα μαλλιά και το λαιμό. Το στόμα της ήταν πλημμυρισμένο με τη στυφάδα απ' το δικό της αίμα. Ανέπνεε κοφτά, ο πόνος συνέχιζε να είναι αφόρητος. Κραύγαζε συνέχεια για βοήθεια.

Ύστερα από λίγο προσπάθησε να καταλάβει πού βρισκόταν. Ένωθε ακόμα το σώμα της παγωμένο και δεν διαψεύστηκε. Άρχισε να ψηλαφίζει στα τυφλά γύρω της. Παντού παγάκια που αύξαναν το ψύχος του χώρου όπου βρισκόταν. Σήκωσε με κόπο τα χέρια της ψηλά και χτύπησε άθελά της, καθώς από πάνω της υπήρχε μια οροφή. Αντέδρασε ενστικτωδώς κι άρχισε να κουνιέται για να ξεφύγει, αλλά συγκρουόταν και απ' τις δύο πλευρές σε ξύλινες επιφάνειες.

Ο πόνος, το αίμα, ο φόβος, το ψύχος και η

αγωνία τής ρουφούσαν την ψυχή. Άρχισε με θολωμένο το μυαλό της να σκέφτεται πυρετωδώς, ν' αναλύει πιθανότητες κι εκδοχές για το μέρος όπου ήταν παγιδευμένη. Βρισκόταν ξαπλωμένη σε ένα στενό χώρο, δεν μπορούσε να κουνηθεί, άρα το σώμα της χωρούσε ίσα ίσα. Υπήρχε ξύλο και στα πλάγια και στο κάλυμμα του, και μάλιστα ήταν χαμηλός, ακριβώς πάνω απ' το σώμα της.

«Έτσι είναι τα φέρετρα!» μονολόγησε σχεδόν ασυνείδητα λες και ό,τι σκεφτόταν αφορούσε ένα άλλο άτομο και όχι την ίδια. «Βοήθεια! Βοήθεια! Σώστε με!» φώναζε με όλη τη δύναμη της ψυχής της –υστερικά σχεδόν– ενώ κουνιόταν βίαια δεξιά και αριστερά χτυπώντας με γροθιές το ξύλινο σκέπαστρο από πάνω της.

Τα χέρια και τα πόδια της μάτωσαν απ' τα χτυπήματα, τα νύχια της είχαν κοπεί βαθιά κι έτρεχαν αίμα, το σώμα της πονούσε. Το λαιμό της τον ένωθε να σκίζεται απ' την ένταση της φωνής της που καλούσε σε βοήθεια ατέλειωτες φορές, που φάνταζαν αιώνες.

Κανείς δεν την άκουγε όμως, και το περίεργο ήταν ότι και κανένας θόρυβος δεν έφτανε στα αυτιά της απ' τον έξω κόσμο. Λες και την είχαν θάψει βαθιά στη γη...

«**Κ**ΥΡΙΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ, έχουμε ένα σοβαρό περιστατικό, ίσως πρόκειται για νεκροφάνεια, στο ρωμαίικο νεκροταφείο του Σισλί», ανακοίνωσε στους αστυνομικούς του ο Μεχμέτ Ατσίκ, ο αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών της Διεύθυνσης της Ασφάλειας στη συνοικία Φατίχ, στην έκτακτη σύσκεψη που είχε ο ίδιος συγκαλέσει.

«Ακούγεται πολύ ενδιαφέρον!» σχολίασε ο αξιωματικός του, ο Τόλγκα Σιτσάκ, ο πιο έμπειρος και ικανός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών.

«Μα αν πρόκειται για νεκροφάνεια, δεν θα 'πρεπε να αναθέσουν σε εμάς αυτή την υπόθεση...» διαπίστωσε ο Μουράτ, ένας απ' τους υπόλοιπους αστυνομικούς.

«Φαίνεται κάπως μπλεγμένη ιστορία. Πηγαίνετε εκεί, κάντε έρευνα και συλλέξτε όσα περισσότερα στοιχεία βρείτε για να κινήσουμε αναλόγως τις διαδικασίες», τους διέταξε ο Μεχμέτ.

Ο Τόλγκα με τον Μουράτ ξεκίνησαν αμέσως. Νωρίς το πρωί κι η κίνηση στους δρόμους και στη γέφυρα Ατατούρκ ήταν πολύ αυξημένη, καθώς πολλοί Κωνσταντινουπολίτες κινούνταν στα δυο κομμάτια της ευρωπαϊκής πλευράς της πόλης για να φτάσουν στις εργασίες τους. Ύστερα από ώρα έφτασαν στο νεκροταφείο του Σισλί.

Δεν είχε τύχει ο Τόλγκα να εξετάσει το χώρο αυτού του ρωμαίικου κοιμητηρίου για κάποια υπόθεση. Πάρκαραν κοντά στη μεγάλη πλατεία του Τζεβαχίρ και περπατώντας τη μικρή απόσταση προς τη διασταύρωση είδαν την είσοδο του νεκροταφείου. Δυο περιπολικά και ένα ασθενοφόρο είχαν σταθμεύσει στον περίβολο με αναμμένους φάρους, ενώ κίτρινες ταινίες της Αστυνομίας δεμένες περιμετρικά εμπόδιζαν το πέρασμα σε οποιονδήποτε, αφού ήταν χώρος εγκλήματος.

Μπήκαν απ' τη σιδερένια πόρτα του κοιμητηρίου και βρέθηκαν στο θυρωρείο. Απ' τα πρώτα βήματα τους τράβηξαν την προσοχή οι τάφοι και τα μαυσωλεία, αυτά τα αριστουργήματα γλυπτικής και αρχιτεκτονικής με συμπλέγματα αγαλμάτων που αναπαριστούν τους τεθνεώτες σε ευτυχισμένες οικογενειακές στιγμές ή στις αγαπημένες τους ασχολίες. Βέβαια τα περισσότερα ταφικά μνημεία φάνταζαν μο-

ναχικά, αφού οι περισσότεροι απ' τους νεκρούς είχαν πεθάνει πολλά χρόνια πριν και ίσως δεν υπήρχαν πια ζωντανοί συγγενείς στην Πόλη για να φροντίζουν το μνήμα τους.

Στο κεντρικό δρομάκι, στο τέλος της μικρής ανηφόρας, δεσπόζει ο νεκροταφειακός ναός της Θείας Μεταμορφώσεως, του οποίου το αρχιτεκτονικό στίλ τους έκανε μεγάλη εντύπωση. Ωστόσο συνέχιζαν ν' ανεβαίνουν προς τα βόρεια του κοιμητηρίου με γοργό βήμα αμίλητοι. Συνάδελφοί τους απ' το αστυνομικό τμήμα της περιοχής τους περίμεναν για να τους ενημερώσουν τι είχε συμβεί.

«Καλημέρα, συνάδερφοι», τους χαιρέτισε πρώτος ο Τόλγκα και εκείνοι ανταπέδωσαν.

«Τι έχουμε εδώ;» τους ρώτησε με εμφανή περιέργεια ο Μουράτ.

«Είναι μια πολύ περίεργη υπόθεση», τους ενημέρωσε εξ αρχής ένας αστυνομικός. «Ο φύλακας του κοιμητηρίου, που ήρθε το πρωί να αναλάβει βάρδια, έκανε τη συνηθισμένη περιπολία στους χώρους του κοιμητηρίου, για να δει αν όλα ήταν όπως πρέπει στους τάφους καθώς το νεκροταφείο έχει υποστεί πολλές φορές βανδαλισμό. Τότε είδε την περιφραξη του κοιμητηρίου στη βόρεια πλευρά κομμένη και καταστραμμένη, ενδεικτικό ότι κάποιος είχε

ανοίξει πέρασμα για να εισβάλει στο νεκροταφείο! Όμως όποιος την κατέστρεψε, προσπάθησε κάπως να την ξαναενώσει για να μην είναι ορατή η παραβίαση—»

«Και τι έκανε;» τον διέκοψε ο Μουράτ.

«Γύρισε σπιθαμή προς σπιθαμή όλο το νεκροταφείο για να βρει κάτι ύποπτο. Και τελικά βρήκε ένα φρεσκοσκαμμένο τάφο εκατό μέτρα πιο πέρα που είχε σκεπαστεί πρόχειρα με χώμα μόνο. Ο υπάλληλος όμως ήξερε καλά ότι δεν είχε ταφεί κανένας εδώ και τέσσερις μήνες, ούτε είχε γίνει εκταφή κάποιου νεκρού εδώ και χρόνια. Και αυτό του ξύπνησε το φόβο ότι κάτι πολύ ύποπτο κρυβόταν κάτω απ' τον τάφο, γι' αυτό και κάλεσε την Αστυνομία ζητώντας τη βοήθειά μας, και εμείς σπεύσαμε αμέσως».

«Τι βρήκατε μέσα στον τάφο;» ρώτησε με αγωνία ο Μουράτ τους αστυνομικούς, ενώ ο Τόλγκα τόση ώρα τώρα άκουγε σιωπηλός και κρατούσε μόνο σημειώσεις στο μπλοκάκι του.

«Καλύτερα να δείτε με τα μάτια σας...» τους παρακίνησε ο αστυνομικός και τους οδήγησε στον τάφο.

Αυτό που είδαν ξεπερνούσε οποιαδήποτε σκηνή εγκλήματος είχαν συναντήσει μέχρι τώρα στην πολυετή καριέρα τους. Πάγωσαν στο θέαμα. Το θύμα ήταν μια νεαρή γυναίκα

– απ’ όσο βέβαια μπορούσαν να διακρίνουν απ’ το παραμορφωμένο της πρόσωπο. Το καπάκι του φτηνού φέρετρο στο οποίο βρέθηκε ήταν στο πλάι και το σώμα της μισό μέσα μισό έξω απ’ την κάσα. Τα ρούχα της σκισμένα και τα πόδια της γεμάτα χτυπήματα, μώλωπες και γρατσουνιές.

Οι συνάδελφοί τους έβγαλαν τις απαραίτητες φωτογραφίες απ’ τον τόπο του εγκλήματος για την έρευνα της υπόθεσης και συνέλεξαν με τσιμπίδες και γάντια υλικό απ’ το χώμα γύρω απ’ το πτώμα. Έπειτα σιγά σιγά γύρισαν το σώμα της νεαρής γυναίκας για να το ξαπλώσουν στην αρχική του θέση στο φέρετρο και να έχουν τη δυνατότητα να το εξετάσουν λεπτομερώς, αλλά το θέαμα τους προκάλεσε φρίκη.

Τους τρόμαξαν τα γαλάζια μάτια της κοπέλας, μάτια γεμάτα τρόμο, απόγνωση. Έτσι ξεψύχησε. Το πρόσωπό της παραμορφωμένο, μες στο αίμα. Το αίμα είχε βάψει τα χέρια και τα νύχια της, άρα η ίδια είχε παραμορφώσει το πρόσωπό της με απίστευτη όμως βαναυσότητα.

«Κοιτάξτε εδώ! Υπάρχει ένα μεγάλο κομμάτι κολλητικής ταινίας εδώ μέσα στο φέρετρο!» τους έδειξε ο Μουράτ και ο Τόλγκα πλησίασε για να δει καλύτερα.

«Ο δολοφόνος της είχε κλείσει το στόμα με

ταινία», σχολίασε ο Τόλγκα πιάνοντας την ταινία με την ειδική λαβίδα μα κάτι σ’ αυτή του προκάλεσε εντύπωση. «Κοιτάξτε την παχύρρευστη ουσία στις άκρες της ταινίας!» έδειξε στους υπόλοιπους. «Μοιάζει με ξυλόκολλα που έχει στεγνώσει...»

«Πράγματι», συμφώνησε ο αστυνόμος απ’ το αστυνομικό τμήμα της περιοχής.

«Δεν είχε τοποθετήσει απλώς την κολλητική ταινία στο στόμα του θύματος για να μην μπορεί να φωνάξει, αλλά σιγουρεύτηκε κιόλας ότι το θύμα δεν θα κατόρθωνε να την αφαιρέσει και ν’ ακουστεί», συμπέρανε ο Μουράτ.

«Γι’ αυτό τοποθέτησε αυτή την ισχυρή κόλλα», συμφώνησε ο Τόλγκα. «Αλλά η γυναίκα όταν κατάλαβε πού βρισκόταν προσπάθησε με νύχια και με δόντια κυριολεκτικά να την αφαιρέσει, φτάνοντας στο σημείο να ξεσκίσει το δέρμα της. Δείτε πόσο χτυπημένο είναι το κεφάλι της δεξιά και αριστερά στην περιοχή των κροτάφων αλλά και όλο της το σώμα».

Αφού συνέλεξαν ό,τι στοιχείο υπήρχε στον τόπο του εγκλήματος, κατευθύνθηκαν στο σημείο όπου είχε διαρρηχθεί ο περίβολος. Είδαν ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα στην περιφραξή απ’ όπου θα μπορούσε να περάσει άνετα κάποιος κρατώντας ένα φέρετρο ή σηκώνοντας

ένα άψυχο σώμα. Και μάλιστα εκείνη η πλευρά του κοιμητηρίου είναι ιδιαίτερα ερημική, καθώς υπάρχει πυκνή βλάστηση που καθιστά αθέατο το κοιμητήριο απ' το δρόμο, άρα η άτυχη γυναίκα όσο κι αν πάλεψε να απελευθερώσει το στόμα της έμοιαζε αδύνατο ν' ακουστεί. Ήταν καταδικασμένη εξαρχής.

«Δεν υπάρχουν πατημασιές πουθενά εδώ κοντά, ούτε καν κοντά στον τάφο», παρατήρησε ο Μουράτ.

«Τον ευνόησε το γεγονός ότι υπάρχουν παντού κυπαρίσσια και η γη είναι γεμάτη απ' τα φύλλα τους με τις βελόνες και τα λέπια. Έτσι και να πατήσει κάποιος δεν μένει κανένα ίχνος».

Ο Μουράτ συμφώνησε με τον Τόλγκα.

«Πιστεύεις ότι ήταν ένα άτομο ή περισσότερα;» ρώτησε τον Μουράτ για να δει αν συμφωνούσαν οι υποψίες τους.

«Το θύμα απ' ό,τι είδα ήταν μικρόσωμο, Τόλγκα. Το πρόχειρο φέρετρο ήταν από πεπισμένο ξύλο, άρα δεν νομίζω ότι ένας γεροδεμένος άντρας θα δυσκολευόταν να μεταφέρει χωριστά το φέρετρο και το πτώμα».

«Συμφωνώ απόλυτα. Το δασύλλιο του πρόσφερε την τέλεια κάλυψη και κράτησε μακριά τα αδιάκριτα βλέμματα. Ο τάφος ήταν έτοιμος

από παλιά αφού το κοιμητήριο λειτουργεί πάνω από έναν αιώνα. Άρα το έργο του ήταν εύκολο και καλά προστατευμένο!»

Η έρευνα προχώρησε με γοργούς ρυθμούς τις επόμενες δυο τρεις μέρες. Το πτώμα της άτυχης νεαρής είχε σταλεί για νεκροψία και νεκροτομή καθώς και για τοξικολογικές εξετάσεις αίματος, ενώ ο Τόλγκα με τον Μουράτ, στους οποίους είχε ανατεθεί η υπόθεση εξαρχής, μελετούσαν κάθε δεδομένο προσεκτικά.

Την τέταρτη πια μέρα αργά το απόγευμα η ομάδα του Τμήματος Ανθρωποκτονιών έκανε μια εκτεταμένη σύσκεψη ύστερα από διαταγή του αρχηγού, γεγονός που παραξένεψε τον Τόλγκα καθώς κλήθηκαν όλοι οι αστυνομικοί του τμήματος για να ενημερωθούν για την πορεία της έρευνας. Στις επτά –το σκοτάδι είχε αρχίσει να πέφτει πάνω απ' την Πόλη των πόλεων καθώς πια διένυαν τον πρώτο μήνα της νέας χρονιάς– συγκεντρώθηκαν όλα τα μέλη του Ανθρωποκτονιών στη μεγάλη αίθουσα των συσκέψεων.

«Κύριοι συνάδελφοι, συγκεντρωθήκαμε όλοι εδώ απόψε για να σας ενημερώσουν για την έρευνά τους, ο Τόλγκα και ο Μουράτ, σχετικά

με την περίεργη ομολογουμένως υπόθεση της δολοφονίας μιας νεαρής γυναίκας στο ρωμαίικο κοιμητήριο του Σισλί, όπως όλοι θα έχετε ακούσει αυτές τις μέρες. Καλύτερα όμως να σας δώσει τις πληροφορίες ο Τόλγκα», τους εξήγησε ο Μεχμέτ Ατσίκ.

«Καλησπέρα σας, κύριοι συνάδερφοι. Ας πιάσω τα γεγονότα απ' την αρχή. Τη Δευτέρα το πρωί κληθήκαμε να ερευνήσουμε μια περίεργη υπόθεση νεκροφάνειας, όπως πιστευόταν αρχικά, στο νεκροταφείο του Σισλί. Η πραγματικότητα όμως ήταν τελείως διαφορετική. Πρόκειται για δολοφονία. Βρήκαμε την τσάντα του θύματος πεταμένη στα κυπαρίσσια λίγα μέτρα απ' τον τόπο του εγκλήματος, γι' αυτό η ταυτοποίησή του δεν μας δυσκόλεψε. Το θύμα ήταν η Άν Χέρινγκτον, αμερικανικής καταγωγής απ' την Ουάσινγκτον, είκοσι ετών, φοιτήτρια. Σπούδαζε ιστορία και εθνολογία και επισκέφτηκε την Κωνσταντινούπολη για ολιγοήμερες διακοπές και για έρευνα.

»Διέμενε σ' ένα ξενοδοχείο στην πλατεία Ταξίμ και την Κυριακή το βράδυ ήταν η τελευταία φορά που την είδε ο υπάλληλος στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου. Μάλιστα μας πληροφόρησε ότι πριν αποχωρήσει απ' το ξενοδοχείο τον ρώτησε πού βρίσκονταν τα καλύτερα

μπαράκια στη λεωφόρο Ιστικάλ. Δείξαμε τη φωτογραφία της σε όλα σχεδόν τα μπαρ της περιοχής και σε ένα απ' αυτά την αναγνώρισε ένας σερβιτόρος. Τη θυμόταν γιατί εκείνο το βράδυ δεν είχαν τόση κίνηση, και όταν η κοπέλα σηκώθηκε να φύγει δέχτηκε επίθεση από μια άλλη τουρίστρια που μάλλον ήταν μεθυσμένη κι έριξε την μπίρα που κρατούσε στα μαλλιά της Άν. Η κοπέλα τρόμαξε γιατί αιφνιδιάστηκε, αλλά ο σερβιτόρος είδε έναν ψηλό άντρα να την πλησιάζει και να της μιλά, βοηθώντας τη να απομακρύνει την μπίρα απ' τα μαλλιά της—»

«Θυμόταν ο σερβιτόρος τα χαρακτηριστικά του άντρα;» τον διέκοψε ένας αστυνομικός.

«Δυστυχώς όχι γιατί τον είδε από πίσω μόνο. Μάλιστα ύστερα από λίγο τους είδε να φεύγουν μαζί συζητώντας και υπέθεσε ότι γνωρίζονταν. Το περιστατικό με την μπίρα πιστοποιήθηκε και απ' τον ιατροδικαστή, καθώς βρέθηκαν ίχνη μπίρας και στα μαλλιά και στα ρούχα του θύματος».

«Το θύμα ταξίδευε μόνο του ή με κάποιο συμφοιτητή της;» ρώτησε εύλογα ένας άλλος συνάδελφός τους.

«Απ' όσο γνωρίζουμε ταξίδευε μόνη της για εκπαιδευτικούς λόγους καθώς της είχε ανατε-

θεί να κάνει μια εργασία για την Αγια-Σοφιά», τους εξήγησε αυτή τη φορά ο Μουράτ.

«Κατά πάσα πιθανότητα ο άντρας που γνώρισε εκείνο το βράδυ είναι ο δολοφόνος της», συνέχισε ο Τόλγκα. «Το θύμα, όπως έδειξαν τα αρχικά αποτελέσματα των τοξικολογικών, είχε καταναλώσει μεγάλη ποσότητα αλκοόλ, ενώ στη νεκροψία ο ιατροδικαστής ανακάλυψε ότι στο στόμα της, ανάμεσα στα δόντια, και στον οισοφάγο υπήρχαν φύλλα κόκας, μάλλον για να τη ναρκώσουν. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι ο θύτης ή οι θύτες κατόρθωσαν να μεταφέρουν το θύμα και να το τοποθετήσουν στον τάφο χωρίς εκείνο ν' αντιδράσει. Η νεαρή γυναίκα πρέπει να ανέκτησε τις αισθήσεις της όταν πια ήταν θαμμένη, γι' αυτό και αντέδρασε σπασμωδικά τραυματίζοντας τον εαυτό της στο κεφάλι, το σώμα, ακόμα και στα χείλη, στην προσπάθειά της να απεγκλωβιστεί και να ζητήσει βοήθεια απ' τον έξω κόσμο».

«Από τι πέθανε τελικά;» ρώτησε ένας άλλος συνάδελφός τους. «Από ασφυξία;»

«Σύμφωνα με το πόρισμα του ιατροδικαστή, η κοπέλα πέθανε από καρδιακή ανακοπή στην προσπάθειά της να απεγκλωβιστεί. Ίσως να αναπτύχθηκε μεταξύ τους μια ερωτική σχέση που δεν είχε την κατάληξη που ήθελε εκείνος

και τη δολοφόνησε...» κατέληξε ο Τόλγκα και έψαξε κάτι στα χαρτιά του.

«Διαφωνώ κάθετα μ' αυτή την άποψη!» είπε μια γυναίκα με ξενική προφορά.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή ο Τόλγκα δεν είχε προσέξει ανάμεσα στους συναδέλφους του την άγνωστη σε εκείνον φυσιογνομία. Καθώς ήταν απορροφημένος με τις σημειώσεις του στο άκουσμα αυτής της άποψης σήκωσε απότομα το κεφάλι απ' τα χαρτιά, «Ποιος έχει αντίθετη άποψη και πού τη στηρίζει;», ρώτησε αυστηρά, και με τα μάτια έψαχνε τη γυναίκα που διαφώνησε, ώσπου στο βάθος της αίθουσας στην τελευταία σειρά, μακριά από όλους τους άλλους, είδε μια πολύ εντυπωσιακή άγνωστη να σηκώνεται.